

Ένα μήνυμα για τó σύγχρονο κόσμo

από τόν Άγιο Σεραφεΐμ τοῦ Σαρώφ (1759 – 1833)

Από τά βάθη τῶν δασῶν (...) τό κουσό γεροντάκι μέ τό ἀγγελικό χαμόγελο ξεπροβάλλει μέ τό μήνυμά του, πού ὅπως εἶχε πᾶ στον Μοτοβίλωφ, προοριζόταν γιά ὅλον τόν κόσμo. Γιατί ὁ κόσμoς ὑποφέρει.

Ἀπό τί ὑποφέρει; Κατ' ἀρχάς ἀπό τό ὅτι ἔχασε τήν πίστη του.

«Ἴδου ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καί ἐξαποστελῶ λιμόν ἐπί τήν γῆν, οὐ λιμόν ἄρτων οὐδέ δίψαν ὕδατος, ἀλλά λιμόν τοῦ ἀκοῦσαι τόν λόγον Κυρίου καί σαλευθῆσονται ὕδατα ἀπό τῆς θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καί ἀπό βορρᾶ ἕως ἀνατολῶν περιδραμοῦνται ζητοῦντες τόν λόγον τοῦ Κυρίου καί οὐ μή εὕρωσιν».

(Ἀμώς 8, 11-12).

Δέν θά τόν βροῦν ὁμωσ, γιατί θά τόν ζητοῦν μέ ὑπερηφάνεια χρησιμοποιῶντας τήν δική τους ἀνθρώπινη λογική. Θά τόν ἀναζητοῦν χωρίς νά ἐπικαλοῦνται τήν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ σκόπος τῆς ζωῆς συνίσταται στήν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔλεγε ὁ σάρετς. (...) Πρέπει νά ἀποκτήσῃ κανεῖς τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἔλεγε. Καί ἡ ἰδέα ὁμωσ ἀκόμη τῆς ἀποκτήσεώς Του ἀφήνει τόν κόσμo ἀδιάφορο. «Δέν τό ἔχουνε καί οὔτε νοιάζονται νά τό ἀποκτήσουν. Θεωροῦν τήν ἀπόκτησή του ἀνώφελη. Ξεχνοῦν πῶς χωρίς αὐτή τήν ἐνεργοῦσα δύναμη ὁ χριστιανισμός δέν εἶναι παρά τό ἄλας πού ἔχει μωραυθῆ καί τό φῶς πού ἔχει σβυσιτῆ». (Florans Ky)

Ἡ συνομιλία μέ τόν Μοτοβίλωφ δείχνει πῶς αὐτή ἡ ἀπόκτηση δέν εἶναι μόνο ἀπαραίτητη, ἀλλά καί δυνατή γιά κάθε ἀνθρώπο. Τί μᾶς χρειάζεται; Ἀπό τί μᾶς σώζει ἡ θρησκεία; Πῶς μπορεῖ νά βοηθήσῃ τόν διαλελυμένo καί ἀνήσυχo ἀνθρώπο τοῦ 20οῦ αἰῶνα;

«Μᾶς λυτρᾶνε ἀπό τοῦς ἑαυτούς μας, ἀπό τό χάος τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου καί μᾶς βοηθᾶ νά νικῆσουμε τά τέρατα τῆς "μεγάλῆς καί πλατειᾶς θάλασσης" πού ἀναμοχλεύουν μέσα στό ὑποσυνειδητό μας. Εἰρνεύει τήν ψυχή. Καί συγχρόνως εἰρνεύει ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα καί μαζί καί τή φύση».

Ἄρα λοιπόν, ἡ ἀπόκτηση αὐτῆς τῆς εἰρήνης – τῆς εἰρήνης τοῦ Κυρίου, ὅπως τήν ἔλεγε ὁ σάρετς – ἕνας ἀπό τοῦς πιό ὁμορφoυς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λογιζόταν ἰδιαίτερα σημαντική ἀπό τόν ἅγιο Σεραφεΐμ.

«Σέ ἱκετεύω, χαρά μου, ἔλεγε, ἀπόκτησε τό πνεῦμα τῆς εἰρήνης. Ὁ ἀνθρώπος πού κατέχει αὐτό τό πνεῦμα δέν ταρασσεται ἀπό τίποτα. Εἶναι σάν κουφός καί ἀλαλος, σάν νεκρός ὅταν πέφτουν ἐπάνω του λύπες, συμφορές καί διωγμοί, πού κάθε χριστιανός θέλοντας νά ἀκολουθῆ τόν Χριστό πρέπει ὑποχρεωτικά νά ὑποφέρῃ καί νά τά περάσῃ. Γιατί πρέπει νά περάσωμε μέσα ἀπό πολλές θλίψεις, γιά νά μποῦμε μέσα στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἔτσι εἰσῆλθαν οἱ δίκαιοι σ' αὐτή τή Βασιλεία, σέ σύγκριση μέ τήν ὁποία ὅλη ἡ δόξα αὐτοῦ τοῦ κόσμου δέν εἶναι τίποτε. Ὅλες οἱ ἀπολαύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου δέν εἶναι οὔτε ἡ σκιά τῆς εὐδαιμονίας πού φυλάγεται στους οὐρανούς γι' αὐτούς πού ἀγαποῦν τόν Θεό. Εἶναι ἡ αἰώνια χαρά, ὁ θρίαμβος καί ἡ γιορτή. Ἀπόκτησε τήν ἐσωτερική εἰρήνη καί χιλιάδες ψυχές θά

βροῦν κοντά σου τή σωτηρία».

Δέν θά θριαμβεύσῃ ὁ ἀνθρώπος πάνω στό σύμπαν, μέ τό νά στέλνῃ πυραύλους στή σελήνη, ἀλλά μέ τό νά παλεύῃ ἐσωτερικά μέ τή δική του ἀμαρτία, γιατί κάθε τι πού ὑπάρχει, ἀκόμη καί ὁ ἀέρας πού ἀναπνέουμε εἶναι μολυσμένος ἀπό τήν ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου. Μέ τό νά ἐξαγιάζῃ τόν ἑαυτό του καί μέ τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καί τίς πιό συνηθισμένες πράξεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, μπορεῖ νά συμβάλῃ ὁ ἀνθρώπος στον ἐξαγιασμό τοῦ σύμπαντος.

Νά δράσῃ; Ναί, πρέπει νά τό κάνῃ. Γιατί μόνο ἐνεργῶντας στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μπορεῖ νά ἀποκτήσῃ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. (...)

Ὁ Χριστός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ὁ Χριστός. Αὐτά τά δύο εἶναι ἀδιαχώριστα. (...) Μόνο μέ τό σταυρό μπορεῖ ὁ χριστιανός νάρθῃ σ' ἐπικοινωνία μέ τό ἕνα καί μέ τό ἄλλο. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν δυό σάσεις. Ὅρισμένοι χριστιανοί ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Γολγοθά κρίνοντας πῶς χωρίς λύπες ἔμπορουν ν' ἀπολαύσουν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τήν Ἀνάσταση τοῦ Λυτρωτοῦ. Κινδυνεύουν ὁμωσ νά πέσουν στήν ἔξαρση μιᾶς ἀπατηλῆς πνευματικότητός καί ἀπορρίπτοντας τήν «στενή ὁδό» τελικά ἀνακατεύονται μέ τόν «κόσμo πού κείται ἐν τῷ πονηρῷ». Ἀντίθετα, αὐτοί πού ἀποδέχονται «τήν στενή ὁδό» καί ἔχουν τά μάτια σταθερά προσηλωμένα πάνω στό Γολγοθά, σέ σημεῖο πού νά λησμονοῦν τήν Ἀνάσταση καί τήν παρουσία τῆς Βασιλείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτό τόν κόσμo, κάνουν στείρο τόν χριστιανισμό τους.

Μέ τή στάση του, τήν πάντα συμβολική, ὁ ἅγιος Σεραφεΐμ ἔκανε προσεκτικούς τοῦς ἀνθρώπους ἐνάντια καί στή μιά καί στήν ἄλλη ἀπ' αὐτές τίς πλάνες. Γεμάτος ἀπό Ἅγιο Πνεῦμα, ἔβγαине ἀπό τά δάση λέγοντας: «Χριστός Ἀνέστη!», καί ἡ χαρά, καρπός τοῦ ἐξαγιωτικοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ πόνου, φώτιζε τό πρόσωπό του. (...) «Καλημέρα, χαρά μου! συνήθιζε νά λέῃ. Χριστός Ἀνέστη!». Τό πρόσωπο τοῦ σάρετς ἀκτινοβολοῦσε ἀπό γλυκύτητα. Ἐνα ἐσωτερικό φῶς τό φώτιζε.

«Ἄς μὴν ἀκολουθοῦμε τό δρόμο τῆς ἀπογοτεῦσεως, διακίρρυτε, κτυπῶντας χαρούμενα τό πόδι του στό ἔδαφος. Ὁ Χριστός τά νίκησε ὅλα. Ἀνέστησε τόν Ἀδάμ. Ἔδωσε πάλι στήν Εὐα τήν ἀξιοπρέπειά της. Ἐθανάτωσε τό θάνατο» (...)

Τό πιό μεγάλο ἀμάρτημα, κατά τόν ἅγιο Ἰσαάκ τόν Σύρο, εἶναι νά μὴν πιστεῦει κανεῖς στήν Ἀνάσταση. «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται... κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν», βεβαίωνε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορινθ. 15, 14). Στίς ἄθεες κῶρες, ἀρνοῦνται μέ ἔμφαση τήν Ἀνάσταση. Ἡ ἀμφιβολία διεισδύει μέσα στους ὀρθολογιστές πιστούς.

Ἐνα ἐπίσης μεγάλο ἀμάρτημα εἶναι ἡ βλασφημία κατά τοῦ Πνεύματος. Τέτοιο πρᾶγμα δέν θά συχωρηθῆ οὔτε σ' αὐτόν οὔτε στον ἄλλο κόσμo, λέγει ὁ Κύριος (Ματθ. 12, 31-32). Πᾶνε ὄραγε μαζί αὐτά τά δύο ἀμαρτήματα;

(Ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίο «Ὁ Ἅγιος Σεραφεΐμ τοῦ Σαρώφ» σ. 91 καί 254-257, ἐκδ. ΠΙΝΟΣ)

σελ. 2

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ
ΔΙΑΔΥΚΤΙΟ
ORTHODOX PRESENCE IN INTERNET

www.pigizois.gr

ΚΕΙΜΕΝΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ (MP3) - ΟΜΙΛΙΕΣ (MP3)
ENGLISH TEXTS - LECTURES

ΒΟΗΘΗΤΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ (ANCILLARY SITE)
www.geocities.com/arsodariki